

დანიელის წიგნი — ას სამოცდაცხრამეტი

შუალამის ღაღადი და რომის წინასწარმეტყველური როლი: უკანასკნელი დღეების გამოცხადება დანიელის წიგნში

Jeff Pippenger

2024-04-09

ახლა ჩვენ წმიდა ნიადაგზე ვდგავართ დანიელის წიგნის მიხედვით, რადგან მივედით იმ მუხლებთან, რომლებიც ას ორმოცდაოთხი ათასისთვის შუალამის ძახილს წარმოადგენენ. ეს მუხლები ასევე მიუთითებენ აღმართულ დროშის მატარებელთა დაბეჭდვაზე. ესენი არიან ის მუხლები, რომლებიც დანიელის წიგნიდან უკანასკნელ დღეებთან დაკავშირებულ იმ ნაწილს წარმოადგენენ, რომელიც გახსნილია, და წარმოადგენენ დანიელის მიერ იესო ქრისტეს გამოცხადების გამოხატულებას, რომელიც იხსნება, როცა „ჟამი ახლოა“, გამოცდის ვადის დახურვამდე, მეთექვსმეტე მუხლში.

ეს არის რომი, რომელიც ამკვიდრებს ხილვას, როგორც ეს წარმოდგენილია მეთერთმეტე თავის მეთოთხმეტე მუხლში; ამიტომ მნიშვნელოვანია, ყურადღებით დავაკვირდეთ რომს, როდესაც მეთერთმეტედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე მივყვებით, რადგან სადაც „ხილვა არ არის, ხალხი იღუპება“, და თუ არ ირწმუნებთ ესაიას მეშვიდე თავის მერვე და მეცხრე მუხლებს, „ნამდვილად ვერ დამკვიდრდებით“.

ურია სმიტი თავის წიგნში „დანიელი და გამოცხადება“ სულ მცირე ოთხჯერ მიუთითებს წინასწარმეტყველურ წესზე. ეს წესი განსაზღვრავს, რომ წინასწარმეტყველებაში წინასწარმეტყველური ძალა არ იდენტიფიცირდება მანამ, სანამ იგი ღვთის ხალხთან „დაკავშირებული“ არ გახდება. პირველად იგი ამ წესს განიხილავს ბაბილონის წინასწარმეტყველურ მოწმობაში შემოყვანასთან დაკავშირებით.

„განმარტების აშკარა წესია, რომ ერები წინასწარმეტყველებაში მაშინ უნდა მოვიპოოთ მოხსენიებულად, როცა ისინი იმდენად უკავშირდებიან ღვთის ერს, რომ მათი ხსენება აუცილებელი ხდება წმინდა ისტორიის ჩანაწერების სისრულისთვის.“ ურია სმიტი, Daniel and the Revelation, 46.

მინიმუმ კიდევ სამ სხვა შემთხვევაში სმითი ამ წესს ეხება, და სამივეში იუდეველთა „კავშირზე“ მიუთითებს; თუმცა ერთ მითითებაში იგი ამ კავშირის აღსრულებას ძვ. წ. 162 წლით განსაზღვრავს, ხოლო დანარჩენი ორი მითითება ეთანხმება თანამედროვე ისტორიკოსებს, რომლებიც იუდეველთა და რომის „კავშირის“ აღსრულებად ძვ. წ. 161 წელს მიიჩნევენ.

„არ არის საჭირო მკითხველისთვის შეხსენება, რომ მიწიერი მთავრობანი წინასწარმეტყველებაში არ შემოდის მანამ, ვიდრე ისინი რაიმე სახით არ დაუკავშირდებიან ღვთის ხალხს. რომი დაუკავშირდა იუდეველებს, იმ დროის ღვთის ხალხს, სახელგანთქმული იუდეველთა კავშირის მეშვეობით, ძვ. წ. 161

წელს. 1 მაკაბელთა 8; იოსებ ფლავიუსის „იუდეველთა სიძველენი“, წიგნი 12, თავი 10, ნაწილი 6; პრიდო, ტ. II, გვ. 166. მაგრამ ამის შვიდი წლით ადრე, ე. ი. ძვ. წ. 168 წელს, რომმა დაიპყრო მაკედონია და ის ქვეყანა თავისი იმპერიის ნაწილად აქცია. ამრიგად, რომი წინასწარმეტყველებაში შემოდის სწორედ მაშინ, როდესაც თხის ძლეული მაკედონიური რქიდან იგი ახალი დაპყრობებისაკენ მიემართება სხვა მიმართულებებით. ამიტომ იგი წინასწარმეტყველს ეჩვენა, ან ამ წინასწარმეტყველებაში სწორად შეიძლება ითქვას მასზე, რომ გამოდიოდა თხის ერთ-ერთი რქიდან.“ ურია სმიტი, დანიელი და გამოცხადება, 175.

მაგრამ სმითიც ასევე აცხადებს, რომ ეს იყო ძვ. წ. 162 წელი.

„იგივე ძალას უნდა დაედგა ადგილი წმიდა მიწაზეც და შეეთქვა იგი. რომი ღვთის ხალხს, იუდეველებს, კავშირში დაუკავშირდა ძვ. წ. 162 წელს, და ამ თარიღიდან მას გამორჩეული ადგილი უჭირავს წინასწარმეტყველურ ქრონოლოგიაში. თუმცა იუდეაზე იურისდიქცია მან ფაქტობრივი დაპყრობით ძვ. წ. 63 წლამდე არ მოიპოვა; და ეს მოხდა შემდეგი სახით.“ ურია სმიტი, დანიელი და გამოცხადება, 259.

და შემდეგ, როდესაც იგი მესამედ მიუთითებს ამ მოვლენაზე, კვლავ ამბობს: ძვ. წ. 161 წელი.

„მას შემდეგ, რაც წინასწარმეტყველმა იმპერიის საერო მოვლენების გზით ჩვენ ჩამოგვიყვანა სამოცდაათი კვირის დასასრულამდე, იგი 23-ე მუხლში კვლავ გვაბრუნებს იმ ხანაში, როდესაც რომაელები იუდეველთა კავშირის მეშვეობით უშუალოდ დაუკავშირდნენ ღვთის ერს, ძვ. წ. 161 წელს; და ამ წერტილიდან ჩვენ შემდეგ მოვლენათა პირდაპირი ხაზით ჩამოგვყვებიან ეკლესიის საბოლოო გამარჯვებამდე და ღვთის მარადიული სამეფოს დამყარებამდე. იუდეველებმა, სირიის მეფეთა მიერ უმძიმესად შევიწროებულებმა, რომში გაგზავნეს ელჩობა, რათა რომაელთა დახმარება ეთხოვათ და მათთან შეერთებოდნენ „მეგობრობისა და კავშირის აღთქმაში“. 1 მაკაბელთა 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, წიგნი 12, თავი 10, ნაწილი 6. რომაელებმა ყურად იღეს იუდეველთა თხოვნა და უბოძეს მათ დადგენილება, შემდეგი სიტყვებით შედგენილი:—

„სენატის დადგენილება იუდეველთა ერთან დახმარებისა და მეგობრობის კავშირის შესახებ. რომაელთა ქვეშევრდომთაგან არც ერთს არ ეძლევა ნება, იუდეველთა ერს ომი გაუმართოს, არც დაეხმაროს მათ, ვინც ამას სჩადის, იქნება ეს ხორბლის, გემების თუ ფულის გაგზავნით; ხოლო თუ იუდეველებზე რაიმე თავდასხმა მოხდება, რომაელები დაეხმარებიან მათ, რამდენადაც ძალუძთ; და ასევე, თუ რაიმე თავდასხმა მოხდება რომაელებზე, იუდეველები დაეხმარებიან მათ. და თუ იუდეველებს განეზრახებათ ამ დახმარების კავშირს რაიმე დაუმატონ ან რაიმე მოაკლონ, ეს რომაელთა საერთო თანხმობით მოხდეს. და რაც ამგვარად დაემატება, ძალაში იქნება.“ „ეს დადგენილება,“ — ამბობს იოსებ ფლავიუსი, — „დაწერეს იოანეს ძემ ევპოლემოსმა და ელეაზარის ძემ იასონმა, იმ დროს, როცა იუდა იყო ერის მღვდელმთავარი, ხოლო მისი ძმა სიმონი — ლაშქრის სარდალი. და ეს იყო პირველი კავშირი, რომელიც რომაელებმა იუდეველებთან დადეს, და იგი ამგვარად იქნა წარმართული.““ ურია სმიტი, დანიელი და გამოცხადება, 271.

სმიტმა რატომ მოიხსენია ძვ. წ. 162 წელი, ამის ახსნა ჩემი მიზანი არ არის, გარდა იმ ვარაუდისა, რომ ეს ბეჭდვითი შეცდომა იყო. ჩემი აზრი იმაზე მითითებაში მდგომარეობს, თუ რა სახის აქცენტს სვამს იგი იმაზე, რასაც თავად განსაზღვრავს როგორც „განმარტების აშკარა წესს, რომლის მიხედვითაც შეგვიძლია ველოდოთ, რომ წინასწარმეტყველებაში ერები მაშინ იქნება მოხსენიებული, როცა ისინი იმდენად დაუკავშირდებიან ღვთის ხალხს, რომ მათი ხსენება აუცილებელი გახდება წმინდა ისტორიის ჩანაწერების სისრულისთვის.“ როდესაც სმიტი ამ წესს უსვამს ხაზს, იგი მიუთითებს, რომ რომი ღვთის ხალხს დაუკავშირდა ოცდამესამე მუხლის „კავშირში“ ძვ. წ. 161 წელს, მაგრამ სმიტი ასევე აღნიშნავს, რომ რომი პირველად წინასწარმეტყველურ თხრობაში შემოდის ძვ. წ. 200 წელს, ძვ. წ. 161 წლამდე ოცდაცხრამეტი წლით ადრე.

„ახლა წარმოჩნდება ახალი ძალა,— „შენი ხალხის მძარცველნი“; სიტყვასიტყვით, ეპისკოპოს ნიუტონის თქმით, „შენი ხალხის დამმტვრეველნი“. ტიბრის ნაპირებიდან შორს, ერთი სამეფო კვებადა თავს პატივმოყვარე ჩანაფიქრებითა და ბნელი ზრახვებით. თავდაპირველად მცირე და სუსტი, იგი საკვირველი სისწრაფით იზრდებოდა ძალასა და სიმტკიცეში, ფრთხილად იწვდენდა ხელს აქეთ-იქით, რათა გამოეცადა თავისი ძლიერება და მოესინჯა თავისი საომარი მკლავის სიმაგრე, ვიდრე, თავისი ძალის შეგნებით აღვსილმა, გაბედულად აღიმალა თავი დედამიწის ერთა შორის და უძლეველი ხელით დაეუფლა მათ საქმეთა სადავეს. ამიერიდან რომის სახელი დგას ისტორიის ფურცელზე, განწესებული მრავალ საუკუნეთა განმავლობაში მართოს მსოფლიოს საქმეები და მოახდინოს ძლევა მოსილი გავლენა ერებს შორის თვით ჟამის აღსასრულამდე.“

„რომმა თქვა; და სირიამ და მაკედონიამ მალე იხილეს ცვლილება, რომელიც მათი ოცნების სახეს გადაეფარა. რომაელები ჩაერივნენ ეგვიპტის ახალგაზრდა მეფის დასაცავად და მტკიცედ გადაწყვიტეს, რომ იგი დაცული ყოფილიყო ანტიოქოსისა და ფილიპეს მიერ განზრახული დაღუპვისაგან. ეს იყო ძვ. წ. 200 წელი და წარმოადგენდა რომაელთა ერთ-ერთ პირველ მნიშვნელოვან ჩარევას სირიისა და ეგვიპტის საქმეებში.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

რომი პირველად წინასწარმეტყველურ ნარატივში ძვ. წ. 200 წელს შემოდის, და მეთოთხმეტე მუხლში ეს შემოყვანა რომის შესახებ დანიელის მთელ წიგნში ყველაზე მნიშვნელოვანი მითითებაა, რადგან სწორედ ეს მუხლია ის, რომელიც რომს განსაზღვრავს იმ სიმბოლოდ, რომელიც ხილვას ამყარებს. თუ რატომ შეეძლო სმიტს ასეთი წინასწარმეტყველური წესის ხაზგასმა, შემდეგ კი ძვ. წ. 161 წლის მოხმობა, და ამავე დროს ძვ. წ. 200 წლის მიჩნევა იმ წერტილად, სადაც რომის ძალა „შემოყვანილ“ იქნა, ეს არ არის ის საკითხი, რომლის გადაწყვეტასაც ვისურვებდი. თუ არსებობს კითხვა, რომელიც გადაწყვეტას საჭიროებს, ეს იქნებოდა: სმიტის მიერ განსაზღვრული ეს წესი მართებულია თუ არა. თუ იგი მართებულია, მაშინ მე ვიტყოდი, რომ მეთოთხმეტე მუხლს უნდა ჰქონდეს კავშირი იუდეველებთან, რომელიც ძვ. წ. 161 წლის კავშირზე ადრე მოხდა.

მე მესმის, რომ მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე მოცემული ისტორია მიუთითებს უკანასკნელ დღეებში არსებულ ისტორიაზე, როდესაც პაპური რომი იჭრება წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, და ამას იგი აკეთებს შეერთებულ შტატებთან კავშირში, რომლებიც იმ ისტორიაში ღვთის ხალხია. რადგან იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისის მეშვეობით ასახავს, ძვ. წ. 200 წელი, როდესაც წარმართული რომი შემოვიდა ისტორიაში, აუცილებლად უნდა იყოს დაკავშირებული იმ ისტორიის ღვთის ხალხთან. ამიტომ, მე ვეთანხმები სმითის წესს, თუნდაც მას ძვ. წ. 200 წელს რომსა და იუდეველებს შორის პირდაპირი კავშირი არ ეპოვა.

მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლები მიუთითებს რაფიის ბრძოლის გამარჯვებასა და მის შედეგებზე, რომელიც მოხდა ძვ. წ. 217 წელს, სელევკიდთა იმპერიასა, რომელსაც ხელმძღვანელობდა ანტიოქე III მაგნუსი, ანუ „დიდი“, და ეგვიპტის პტოლემეელთა სამეფოს შორის, რომელსაც მეფე პტოლემე IV ფილოპატორი ხელმძღვანელობდა. ეს ბრძოლა მოხდა კოილე-სირიის (სამხრეთი სირია) და სამხრეთი პალესტინის კონტროლისათვის ბრძოლების დროს — იმ ტერიტორიებისათვის, რომელთაც პტოლემეელთა და სელევკიდთა სამეფოები ეცილებოდნენ ერთმანეთს. რაფიაში პტოლემე IV ფილოპატორის გამარჯვებამ მას შესაძლებლობა მისცა, გარკვეული ხნით შეენარჩუნებინა კონტროლი კოილე-სირიასა და სამხრეთ პალესტინაზე.

პანიუმის ბრძოლა, რომელიც ჩვიდმეტი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 200 წელს, მოხდა და ასევე ცნობილია როგორც მთა პანიუმის ბრძოლა ან პანეასის ბრძოლა, გაიმართა სელევკიდების იმპერიასა, რომელსაც მეფე ანტიოქე III ხელმძღვანელობდა, და ეგვიპტის პტოლემეურ სამეფოს შორის, რომელსაც მეფე პტოლემე V მეთაურობდა.

ოცდათერთმეტი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 167 წელს, მაკაბელთა აჯანყება — იუდეველთა აჯანყება სელევკიდთა იმპერიის მცდელობების წინააღმდეგ, რომელთა მიზანი იყო იუდეველთა რელიგიური წეს-ჩვეულებების ჩახშობა და ელინისტური კულტურის თავსმოხვევა — დაიწყო ქალაქ მოდეინში, იუდეის მხარეში მდებარე მცირე ქალაქში, იმ ტერიტორიაზე, რომელიც დღეს თანამედროვე ისრაელია.

მოცემული მოვლენა უკავშირდებოდა სახელგატეხილ ბერძენ სელევკიდ მმართველს, ანტიოქე IV ეპიფანეს, რომელმაც ებრაულ მოსახლეობას მკაცრი ელინისტური წეს-ჩვეულებები მოახვია თავს, მათ შორის ებრაული რელიგიური წესების აღსრულების აკრძალვა და იერუსალიმის ტაძრის შებილწვაც. თავისი დადგენილებების აღსასრულებლად ანტიოქემ სხვადასხვა ქალაქებსა და სოფლებში წარმომადგენლები გაგზავნა, რათა ებრაელი მცხოვრებლები იძულებულნი გაეხადათ, მისი ბრძანებებისთვის დამორჩილებულიყვნენ.

მოდეინში სელევკიდ მოხელეთაგან ერთ-ერთი მივიდა, რათა მეფის ბრძანება აღესრულებინა: ებრაელ მცხოვრებთ უბრძანა, მონაწილეობა მიეღოთ წარმართულ რიტუალებში და შესაწირავები შეეწირათ ბერძენ ღმერთთათვის. ხანდაზმულმა ებრაელმა მღვდელმა, სახელად მატათიამ, უარი თქვა ამ ბრძანების დამორჩილებით შესრულებაზე და მოკლა როგორც ის ებრაელი, რომელიც მსხვერპლის შესაწირად წინ გამოვიდა, ისე სელევკიდი მოხელეც. მატათიასა და მისი ოჯახის ამ წინააღმდეგობის

აქტმა დასაბამი მისცა მაკაბელთა აჯანყებას სელევკიდთა მმართველობის წინააღმდეგ.

მატათია და მისი ხუთი ვაჟი, მათ შორის იუდა მაკაბელი, გაიქცნენ მთებში და დაიწყეს პარტიზანული ომი სელევკიდთა ძალების წინააღმდეგ. აჯანყება თანდათანობით გაძლიერდა და მხარდაჭერაც მოიპოვა, რამაც სელევკიდების წინააღმდეგ სამხედრო გამარჯვებათა წყებას ჩაუყარა საფუძველი.

მოდენინში ძვ. წ. 167 წელს მომხდარი მოვლენები გადამწყვეტი მომენტი იყო ებრაელი ხალხის ისტორიაში, რომელმაც დასაბამი მისცა მაკაბელთა აჯანყებასა და უცხოური მმართველობის წინააღმდეგ რელიგიური თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობისათვის ბრძოლას. იერუსალიმში მეორე ტაძრის ხელახლა კურთხევა, რომელიც აღნიშნავს ისტორიულ მოვლენას, რომელსაც ხანუქას დროს ზეიმობენ, მოხდა ძვ. წ. 164 წელს, ოცდამესამე მუხლის „კავშირის“ ამდე სამი წლით ადრე.

იერუსალიმისა და ტაძრის კვლავ დაუფლების შემდეგ, მაკაბელებმა გაწმინდეს ტაძარი წარმართული შებილწვისაგან და აღადგინეს იგი მის სათანადო რელიგიურ დანიშნულებაში. გადმოცემის თანახმად, მათ იპოვეს მხოლოდ ერთი ნაკურთხი ზეთის ჭურჭელი, რომელიც მენორის ანთებისთვის მხოლოდ ერთი დღის სამყოფი იყო. სინამდვილეში, ამ მოვლენას არც ერთი თანადროული ისტორიული მოწმობა არ მოეპოვება, და მხოლოდ მეექვსე საუკუნეში გვხვდება ეს იუდეური იგავი ლიტერატურაში. და უაიტი განდგომილ იუდეურ ეკლესიას ადარებს კათოლიკურ ეკლესიას, განსაკუთრებით ხაზს უსვამს იმას, რომ ორივე ეკლესია რელიგიას ადამიანურ ჩვეულებებსა და გადმოცემებზე აფუძნებს. როგორც პაპური ეკლესიის ისტორიაში არსებული მრავალი სხვადასხვაგვარი შეთხზული სასწაულის შემთხვევაში, ასეა რვა დღის განმავლობაში გამძლე ერთი დღის ზეთის იგავიც — მას არავითარი ისტორიული მოწმობა არ გააჩნია.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეათე მუხლი განსაზღვრავს მეთხუთმეტე მუხლის ორმოცე მუხლში ნახსენები სამი ბრძოლისაგან პირველს, რომლებიც ადრე განვსაზღვრე როგორც ცივი ომის სამი ბრძოლა, აგრეთვე როგორც სამი პროქსი ომი. ერთმა დამ მკითხა, რატომ განვსაზღვრე უკრაინის ომი, რომელიც ამ სამი ომიდან მეორეა, ცივ ომად, რადგან, როგორც მან მართებულად აღნიშნა, მრავლად იყო სიკვდილი და ნგრევა. ის, რასაც წინა სტატიებში „ცივი ომის“ სამ ბრძოლად განვსაზღვრავდი, ამ ტერმინებით იყო განსაზღვრული, რათა მკაფიოდ განმესხვავებინა ეს სამი ბრძოლა იმ სამი მსოფლიო ომისაგან, რომლებიც გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხედის ისტორიის განმავლობაში ხდება. ეს სამი ომი პროქსი ომებია და ამ სახითაც იყვნენ განსაზღვრული.

ვაპირებ, ამ სტატიებში ამიერიდან ის სამი ბრძოლა მოვიხსენიო როგორც „ორმოცე მუხლის სამი ბრძოლა“ ან მარიონეტული ომები, რათა აღმოიფხვრას ის შეუსაბამობა, რომელიც ცხელ ომს ცივი ომის სახელით მოიხსენიებს. ჩემი განსაზღვრებით, ორმოცე მუხლის სამი ბრძოლა არ მოიცავს 1798 წლის ბრძოლას, თუმცა იგი ორმოცე მუხლის ნაწილია, არამედ მხოლოდ იმ სამ ბრძოლას, რომლებიც მოიცავს 1989 წელს, როგორც

აღსასრულის დროს, დაწყებულ პერიოდს და გრძელდება ორმოცდამეერთე მუხლის საკვირაო კანონამდე. ეს სამი ბრძოლა უფრო სწორად განისაზღვრება როგორც მარიონეტული ომები, რომლებიც სრულდება ჩრდილოეთის მეფესა და სამხრეთის მეფეს შორის ომის კონტექსტში, რაც ორმოცე მუხლის ისტორიაში წარმოადგენს კათოლიციზმსა (ჩრდილოეთის მეფე) და კომუნიზმს (სამხრეთის მეფე) შორის ბრძოლას.

იმ სამი ბრძოლისგან პირველი აღნიშნავს კათოლიციზმის გამარჯვებას კომუნიზმზე 1989 წელს, როდესაც პაპობა შეუერთდა თავის წარმომადგენლობით არმიას, რომელიც შეერთებული შტატებით იყო წარმოდგენილი, და 1989 წელს საბჭოთა კავშირი მოსპო, თუმცა რუსეთი, თავი (ან „სიმაგრე“), დაუნგრეველი დარჩა. მიმდინარე უკრაინული ომი კვლავ კათოლიციზმსა და კომუნიზმს შორის ბრძოლაა, სადაც პაპობა რუსეთის წინააღმდეგ თავის წარმომადგენლად იყენებს უკრაინის მთავრობას, პაპობის წინა წარმომადგენელი ძალის — შეერთებული შტატების — მხარდაჭერასთან ერთად, მათ შორის დანარჩენი გლობალისტური დასავლური სამყაროს ჩათვლით. ეს ომი წარმოდგენილია მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლებში და მიუთითებს, რომ კომუნიზმი (რუსეთი) გაიმარჯვებს კათოლიციზმზე.

იმ სამ წარმომადგენლობით ბრძოლათაგან მესამე წარმოდგენილია მეთხუთმეტე მუხლში, როგორც პანიუმის ბრძოლა. ეს ბრძოლა მიმდინარეობდა პტოლემეურ სამეფოს (სამხრეთის მეფე) და სელევკიდთა სამეფოს (ჩრდილოეთის მეფე) შორის. იმ ბრძოლაში კათოლიციზმის წარმომადგენლობითი ლაშქარი კვლავ შეერთებული შტატებია.

1989 წლის პირველ ბრძოლაში შეერთებული შტატების რესპუბლიკური რქის წარმომადგენლობითი არმია პაპობამ გამოიყენა, რათა დაემხო საბჭოთა კავშირის პოლიტიკური სტრუქტურა, ხოლო მისი თავი (რუსეთი) ხელუხლებლად დაეტოვებინა. მეორე ბრძოლაში, რომელიც უკრაინული ომია, ნაცისტების წარმომადგენლობითი არმია რუსეთმა დაამარცხა. მესამე ბრძოლაში შეერთებული შტატები, პაპობის წარმომადგენლობითი არმია, კვლავ ამარცხებს სამხრეთის მეფეს.

სამივე ბრძოლა ატარებს „ჭეშმარიტების“ ბეჭედს; პირველი და უკანასკნელი ბრძოლები წარმოებს შეერთებული შტატების გამარჯვებული მარიონეტული არმიის მიერ. პირველ ბრძოლაში სამხრეთის მეფის თავი ხელუხლებლად დარჩა, ხოლო მესამე ბრძოლაში შეერთებული შტატების მარიონეტული არმია თავად ხდება სამხრეთის მეფის თავი. მეორე მარიონეტული არმიაც პაპობის მარიონეტული არმია იყო მეორე მსოფლიო ომში. ორივე შემთხვევაში ნაციზმის მარიონეტული არმია დამარცხდა და დამარცხდება. პაპობა სრულად იმორჩილებს ყველა თავის მტერს მეთექვსმეტე მუხლამდე, როდესაც სამმაგი კავშირი აღსრულდება.

„პტოლემეს [პუტინს] აკლდა გონივრულობა, რათა თავისი გამარჯვება კეთილად გამოეყენებინა. წარმატება სათანადოდ რომ განეგრძო, იგი, სავარაუდოდ, ანტიოქეს მთელი სამეფოს მბრძანებელი გახდებოდა; მაგრამ, დაკმაყოფილდა რა მხოლოდ რამდენიმე მუქართა და რამდენიმე დამუქრებით, მან ზავი დადო, რათა თავი

მიეცა თავისი პირუტყვული ვნებების შეუწყვეტელ და უკონტროლო აღვირახსნილობას. ამგვარად, მტრების დამარცხების შემდეგ, იგი თავისივე მანკიერებებმა სძლიეს, და, დაივიწყა რა ის დიდი სახელი, რომლის დამკვიდრებაც შეეძლო, დრო ქეიფსა და გარყვნილებაში გაატარა.“

„მისი გული ამაღლდა თავისი წარმატებით, მაგრამ იგი ამით განმტკიცებისგან შორს იყო; რადგან მის მიერ მისი უპატიო გამოყენება გახდა მიზეზი იმისა, რომ მისი საკუთარი ქვეშევრდომნი აუჯანყდნენ მას.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

პუტინის გამარჯვება მის დასასრულს რომ მოასწავებს, ამის მეორე მოწმეა იუდას სამხრეთ სამეფოს მეფე ყუზია, რომლის გულიც ასევე ამაღლდა თავისი სამხედრო გამარჯვებებით; და შემდგომში, როგორც პტოლემე, იგი შეეცადა საწმიდარში მღვდელთა საქმის აღსრულებას, რის გამოც კეთრით იქნა დასჯილი და დაუყოვნებლივ ჩამოშორდა ძალაუფლებას. პუტინის გამარჯვება უკრაინის ომში აღნიშნავს მისი, როგორც სამხრეთის მეფის (ათეიზმის მეფის), დასასრულის დასაწყისს. მისი დასასრული წინასახეობრივად იყო წარმოდგენილი ორმოცე მუხლის სამხრეთის წინასწარმეტყველური მეფის (საფრანგეთის) დასაწყისით, რაც მიუთითებდა რევოლუციაზე, რომელმაც ხელმძღვანელობა დაამხო, როგორც ეს პტოლემეს შემთხვევაში მოხდა. პუტინის დასასრული ასევე იყო წარმოდგენილი საბჭოთა კავშირის დასასრულით, როდესაც ლიდერმა (გორბაჩოვმა) დაშალა საბჭოთა კავშირი და დაუყოვნებლივ მიიღო სამსახური გაერთიანებულ ერებში, უკანასკნელი დღეების გლობალისტურ სიმბოლოში — ათეიზმის სამხრეთის მეფეში. უკრაინაში პუტინის გამარჯვების შემდეგ, იგი ასევე წინასახეობრივად წარმოდგენილია ნაპოლეონით ვატერლოოსთან, და იმ გადასახლებით, რომელიც ამას მოჰყვა; აგრეთვე მეფე ყუზიით, თავისი კეთრითა და იმ გადასახლებით, რომელიც ამას მოჰყვა, ასევე პტოლემეს მთვრალი დასასრულით და 1989 წელს საბჭოთა კავშირის დასასრულით.

პანიუმის ბრძოლა მოხდა ძვ. წ. 200 წელს, და სწორედ იმავე წელს რომი აშკარად ერევა ისტორიაში. მათი ჩართვა წინასწარმეტყველურ ნარატივში წინ უსწრებს იერუსალიმის დაპყრობას, რომელიც წარმოდგენილია მეთექვსმეტე მუხლში და აღსრულდა ძვ. წ. 63 წელს, იმ დროს, როცა მან გამოაცხადა, რომ ეგვიპტეში ყრმა მეფის დამცველი იყო. ორმოცე მუხლის მესამე ბრძოლაში, რომელშიც ჩრდილოეთისა და სამხრეთის მეფეები მონაწილეობენ, პაპობაც კვლავ ჩაერთვება ისტორიაში, მოჩვენებითად როგორც რუსეთის მფარველი. სწორედ იმავე დროს სელევკოსმა, სახეში, დაამარცხა პტოლემე პანიუმის ბრძოლაში, რითაც ცხადდება, რომ შეერთებული შტატები, პაპობის წარმომადგენლობითი ჯარი ორმოცე მუხლის პირველ და უკანასკნელ ბრძოლებში, ამარცხებს „ეგვიპტეს“ (სამხრეთის მეფეს).

ძვ. წ. 200 წელს ჩვენ სიმბოლურად ვპოულობთ პაპობას, რადგან ტვიროსის მეძავი იწყებს თავისი სიძვის სიმღერების გალობას მეთექვსმეტე მუხლში აღნიშნულ საკვირაო კანონთან დაკავშირებული სამმაგი კავშირის წინასწარ მოსამზადებლად. იმავე დროს შეერთებული შტატები ძლევს გაერთიანებულ ერებს და ამგვარად იმტკიცებს თავის მდგომარეობას, როგორც ათი მეფის უმთავრესი მეფე. სამმაგი

კავშირის ყველა დინამიკა, რომელიც სრულდება საკვირაო კანონთან დაკავშირებით, დადგენილია მეთექვსმეტე მუხლამდე.

გველემშაპის ძალის პოლიტიკური სტრუქტურა, როგორც ეს გაეროს მიერ არის წარმოდგენილი, მეთექვსმეტე მუხლში თანხმდება, რომ თავისი პოლიტიკური სტრუქტურა მხეცს მისცეს, მაგრამ მანამდე პაპობა იპყრობს გველემშაპის რელიგიას. წარმართობა კვლავაც უნდა იქნეს აღებული. პროტესტანტიზმი რეიგანის წლებში იქნა მოცილებული, ორმოცე მუხლის პირველ ბრძოლაში, და უკანასკნელი რესპუბლიკელი პრეზიდენტის დროს გველემშაპის რელიგიაც დაემორჩილება კათოლიციზმის რელიგიას, როგორც ეს მოხდა 508 წელს. პაპობის ტახტზე აღსაყვანად ყოველგვარი რელიგიური წინააღმდეგობის მოცილების პროცესი რეიგანის წლებში დაიწყო და ტრამპის წლებში სრულდება. განდგომილი პროტესტანტიზმის წინააღმდეგობა კათოლიციზმის მიმართ ორმოცე მუხლის პირველ ბრძოლაში იქნა მოცილებული, ხოლო სპირიტუალიზმის წინააღმდეგობაც ორმოცე მუხლის უკანასკნელ ბრძოლაში მოიხსნება.

იმავე ადამიანურ მოვლენათა რთულ ურთიერთქმედებაში განდგომილმა პროტესტანტიზმმა უნდა დაამყაროს თავი, როგორც რელიგიურმა და პოლიტიკურმა ხელისუფლებამ, გამოცხადების მექანიზმით თავის ათ მეფეზე. ამგვარად, პანიუმის ბრძოლა მიანიშნებს იმ დროს, როცა შეერთებული შტატები ძლევს გაერთიანებულ ერებს, უშუალოდ მეთექვსმეტე მუხლის კვირა დღის კანონის წინ.

წინასწარმეტყველების დადგენილი წესია, რომ დრაკონს, მხეცსა და ცრუ წინასწარმეტყველს თითოეულს თავისი განსაკუთრებული წინასწარმეტყველური მახასიათებლები აქვს. ერთ-ერთი ასეთი წინასწარმეტყველური მახასიათებელია ის, რომ მხეცი (კათოლიციზმი) წინასწარმეტყველურად ყოველთვის ქალაქ რომშია განლაგებული. ცრუ წინასწარმეტყველი წინასწარმეტყველურად ყოველთვის შეერთებულ შტატებშია განლაგებული. ხოლო დრაკონთან დაკავშირებით, მისი წინასწარმეტყველური მდებარეობის მახასიათებელი ის არის, რომ იგი მუდამ გადაადგილდება. დრაკონმა დასაბამი აიღო ზეცაში, შემდეგ ედემის ბაღში მოვიდა, და ბოლოს დრაკონი ეგვიპტეშია განლაგებული.

ილაპარაკე და თქვი: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, მე შენ წინააღმდეგ ვარ, ფარაონო, ეგვიპტის მეფე, დიდო გველემშაპო, რომელიც წევს თავისი მდინარეების შუაგულში და ამბობს: ჩემი არის ჩემი მდინარე, და მე შევქმენი იგი ჩემთვის. ეზეკიელი 29:3.

დრაკონის წინასწარმეტყველური მდებარეობა იცვლება. იოანეს დროს დრაკონის სავარძელი, რომელიც მის ტახტს აღნიშნავს, პერგამოსში იყო მიჩნეული.

და პერგამოს ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს იგი, ვისაც აქვს ორღესული ბასრი მახვილი: ვიცი შენი საქმენი და ისიც, სად მკვიდრობ — იქ, სადაც სატანის ტახტია; და მტკიცედ გიჭირავს ჩემი სახელი და არ უარგიყვია ჩემი რწმენა იმ დღეებშიც კი, როცა ანტიპა, ჩემი ერთგული მოწამე, მოკლულ იქნა თქვენ შორის, იქ, სადაც სატანა მკვიდრობს. გამოცხადება 2:12, 13.

წარმართული რომის ჩვეულება იყო, რომ ყველა წარმართული ღვთაება, რომლებთანაც ისინი კავშირში შედიოდნენ, კვლავ ქალაქ რომში მოჰყავდათ და მათ პანთეონის ტაძარში წარმოადგენდნენ. სწორედ ამიტომ აღნიშნავს დანიელი, რომ „მისი საწმიდრის ადგილი დაემხო“. წარმართული რომის საწმიდრის ადგილი იყო ქალაქი რომი, რომელიც კონსტანტინემ 330 წელს დაამხო, ხოლო საწმიდარი, რომელიც რომში „იყო“, პანთეონის ტაძარი გახლდათ; Pan-Theon ნიშნავს „ყველა ღმერთის ტაძარს“. რომაელებმა სატანის ტახტის ადგილსამყოფელი პერგამოსიდან პანთეონის ტაძარში გადაიტანეს. და უაითი გვაუწყებს, რომ წარმართული რომი გველემპია.

„ამგვარად, მაშინ როცა ურჩხული, უპირველესად, სატანას წარმოადგენს, იგი, მეორეული მნიშვნელობით, წარმართული რომის სიმბოლოა.“ The Great Controversy, 439.

წარმართული რომი ათ ერად გაიყო, ხოლო საფრანგეთი სამხრეთის მეფედ იქცა, როდესაც საფრანგეთის რევოლუციის დროს ეგვიპტის ათეიზმი შემოიტანა. 1917 წლისთვის გველი საფრანგეთიდან რუსეთში გადავიდა. მეათე მუხლი 1989 წელს წარმოადგენს, ხოლო მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლები „საზღვრისპირეთის“ (რაფია და უკრაინა) ბრძოლებს წარმოადგენს, ხოლო პანიუმის ბრძოლა იმ მესამე საფეხურს წარმოადგენს, რომელსაც პაპობა აღასრულებს, როდესაც მეთექვსმეტე მუხლში სამმაგ კავშირს განიმტკიცებს. ეს წარმოადგენს ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიას.

ამ შესწავლას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

როცა იესო მივიდა კესარია ფილიპეს საზღვრებში [პანიუმი], ჰკითხა თავის მოწაფეებს და უთხრა: კაცნი ვის ამბობენ, რომ მე, ძე კაცისა, ვარ? ხოლო მათ უთხრეს: ზოგნი ამბობენ, იოანე ნათლისმცემელიაო; სხვანი — ელია; სხვანი კი დევ — იერემია, ან ერთ-ერთი წინასწარმეტყველი. უთხრა მათ: თქვენ კი ვის ამბობთ, რომ მე ვარ? მიუგო სიმონ პეტრემ და თქვა: შენ ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღვთისა. მიუგო იესომ და უთხრა მას: ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარიონა, რადგან ხორცსა და სისხლს არ განუცხადებია ეს შენთვის, არამედ მამაჩემს, რომელიც ზეცაშია. და მე გეუბნები შენცა: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე აღვაშენებ ჩემს ეკლესიას, და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას. და მოგცემ შენ სასუფეველის გასაღებებს ზეცათასასუფეველისას, და რასაც შეკრავ ქვეყანაზე, შეკრული იქნება ზეცაში; და რასაც გახსნი ქვეყანაზე, გახსნილი იქნება ზეცაში. მაშინ უბრძანა თავის მოწაფეებს, რომ არავისთვის ეთქვათ, რომ იგი იყო იესო ქრისტე. მას შემდეგ დაუწყო იესომ თავის მოწაფეებს განცხადება, რომ უნდა წასულიყო იერუსალიმს, და მრავალი რამ ეტანჯა უხუცესთაგან, მღვდელმთავართაგან და მწიგნობართაგან, და მოკლულიყო, და მესამე დღეს აღმდგარიყო. მათე 16:13–21.